

РЕШЕНИЕ

№ 4162

гр. София, 22.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **3380** по описа за **2022** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в (ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], Т. „Република“, подадена от изпълнителния директор инж. Ч. С., срещу решение № 588 от 17.02.2022 г., постановено по НАХД № 14197/2021 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), НО, 116-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 221 от 02.09.2021 г., издадено от директора на Регионална инспекция по околната среда и водите /РИОСВ/ – С., с което на основание чл. 66 от Закона за отговорността и предотвратяване и отстраняване на екологични щети /ЗОПОЕЩ/ на топлофикационното дружество е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева за извършено нарушение на чл. 43, ал. 1, във вр. с чл. 44, ал. 1 ЗОПОЕЩ.

В касационната жалба се обосновават доводи за неправилност на съдебното решение, поради наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/ – нарушение на закона и допуснато съществено нарушение на процесуални правила. Защитната теза на касатора е обоснована с твърдения за наличие на процесуални пороци в съставения акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ - не били спазени изискванията

на чл. 40, ал. 1 ЗАНН във връзка с участието на двама свидетели при извършване или установяване на нарушението; последните не били идентифицирани с единен граждански номер съгласно чл. 42, т. 7 ЗАНН. Касаторът възразява, че НП не съдържа задължителния реквизит по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН и конкретно не бил посочен периодът на извършване на нарушението. Административнонаказващият орган /АНО/ не бил обсъдил всички доказателства, имащи значение за случая и не провел разследване на спорните обстоятелства; не били събрани и анализирани всички документи, за да бъдат установени спорните факти. Не са спазени изискванията за индивидуализация на наказанието, с което била нарушена разпоредбата на чл. 27, ал. 2 ЗАНН. Не са взети предвид предприетите от страна на топлофикационното дружество действия, както и направените възражения, в частта за изтеклата погасителна давност.

В проведеното на 03.06.2022 г. открито съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуален представител юрк. С. С., претендира отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго, с което да се отмени наказателното постановление.

Ответникът - директорът на РИОСВ – С., не ангажира становище по касационното оспорване.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София град, IX-ти касационен състав, намира, че касационната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, срещу акт, подлежащ на касационно оспорване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да обоснове извод за законосъобразност на процесното НП, СРС е приел за установена следната фактическа обстановка:

Със Заповед № РД-23/12.01.2021 г. на министъра на околната среда и водите, във връзка с настъпили екологични щети по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 2, буква "а" и т. 3 ЗОПОЕЩ, причинени от пробив на дигата на С. "7-ми септември" към [фирма], на основание чл. 29, ал. 6 с.з. на оператора са предписани за прилагане конкретни оздравителни мерки. Заповедта е връчена на оператора на 18.01.2021 г., като с придружаващо писмо с изх. № 05-08-1668/13.01.2021 г. топлофикационното дружество е уведомено, че в срок до 25.01.2021 г. включително, следва да представи обезпечение в размер на разходите, необходими за изпълнение на оздравителните мерки.

С писмо от МОСВ с вх. № 1774/28.01.2021 г. РИОСВ – С. е уведомено, че [фирма] не е изпълнило задължението си да представи в срок обезпечение, осигуряващо финансовото изпълнение на оздравителните мерки, определени в Заповед № РД-23/12.01.2021 г.

На 15.03.2021 г. е съставен АУАН № 58 от Г. С. В. – експерт в отдел „Контрол на компонентите и факторите на околната среда“, дирекция „Контролна и превантивна дейност“ при РИОСВ – С.. Актът е съставен в присъствието на двама свидетели и представител на дружеството, който е получил екземпляр от същия срещу подпис.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН са постъпили възражения срещу АУАН, които не са възприети от АНО, вследствие на което е издадено оспореното НП. С него на основание чл. 66 ЗОПОЕЩ на [фирма] е наложено административно наказание

"имуществена санкция" в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева за извършено нарушение на чл. 43, ал. 1, вр. с чл. 44 с.з.

Описаната фактическа обстановка е установена въз основа на приобщените с преписката, приети като доказателства по делото, документи и сведения на разпитаната като свидетел Г. С. В..

При тези данни СРС е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Счел е, че събраните доказателства установяват по несъмнен начин извършеното нарушение на чл. 43, ал. 1 ЗОПОЕЩ, което е описано изчерпателно в АУАН, по идентичен начин описано и в наказателното постановление, правилно подведено под съответната санкционна норма на материалния закон – чл. 66 ЗОПОЕЩ, която предвижда налагане на административно наказание в размер от 10 000 лв. до 30 000 лв. Съобразил е, че наложеното с НП наказание е в минимално предвидения размер, поради което не са налице предпоставките за неговото редуциране, доколкото е неприложима разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, уреждаща института на маловажно административно нарушение.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Бланкетно изложените възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила са неоснователни. Не се констатира допуснати грешки в съдопроизводствените действия на съда. В оспореното решение са изложени убедителни мотиви за съставомерността на допуснатото нарушение, неговата безспорна установеност, както и относно вида и размера на наложената санкция.

Разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗОПЕЩ вменява задължение за операторите, осъществяващи дейности съгласно приложение № 1, сред които безспорно е жалбоподателят, да осигурят финансово изпълнението на превантивните и оздравителните мерки чрез поне един от способите по т. 1 – 4: застрахователна полица; банкова гаранция; ипотека върху недвижими имоти и/или вещни права върху тях; залог върху вземания, движими вещи или ценни книжа. Съгласно чл. 44, ал. 1 с.з. обезпечението се представя в 7-дневен срок от съобщаване на заповедта по чл. 29, ал. 6 ЗОПОЕЩ.

По делото са категорично установени обстоятелствата във връзка с началният момент, от който е започнал да тече срокът по чл. 44 ал. 1 ЗОПОЕЩ – 18.01.2021 г., както и крайната дата, до която операторът е следвало да представи доказателства за направено обезпечение – 25.01.2021 г. В този период топлофикационното дружество не е предприело необходимите действия, поради което правилен е изводът на АНО, възприет и от съда, че на 26.01.2021 г. дружеството е осъществило състава на нарушението по чл. 43, ал. 1, вр. чл. 44 ал. 1 ЗОПОЕЩ. Тези релевантни за фактическия състав на деянието данни се установяват от представените по делото писмени доказателства. Те не се оспорват от жалбоподателя, поради което нелогично е възражението, че АНО не бил провел разследване на спорните обстоятелства. На практика не са спорни фактите, описващи противоправното поведение. Основаните възражения в жалбата, поддържани и пред първоинстанционния съд, се свеждат до участието на необходимия брой свидетели по чл. 40, ал. 1 ЗАНН и съответствието на АУАН с изискването за съдържание съгласно чл. 42, т. 7 ЗАНН. Същите са неоснователни.

В противоречие с твърденията на касатора, АУАН е съставен в присъствието на двама свидетели: М. Г. Ч. – ст. инспектор в дирекция „Контрол“ при Б. дирекция „3. район“,

и К. П. К. – ст. експерт в отдел „Контрол на компонентите и факторите на околната среда“ при РИОСВ – С. - свидетел по чл. 40, ал. 3 ЗАНН при съставяне на акта. Действително нормата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН, от нейния буквален прочит и употребено множествено число следва, че при съставянето на АУАН следва да присъстват поне двама свидетели, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Този извод се налага и от съдържанието на чл. 40, ал. 3 ЗАНН, който регламентира участието като свидетели на други лица при съставяне на акта, но само при липсата на такива (отново употребено множествено число), присъствали при извършването или установяването на нарушението. В настоящия случай свидетел от последната категорията е само св. Ч. Св. К. К. е идентифицирана изрично като свидетел по чл. 40, ал. 3 ЗАНН. Разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН обаче указва възможността АУАН да се подпише и само от един от свидетелите. Това означава, че съставянето на акта в присъствието на един свидетел по чл. 40, ал. 1 ЗАНН не води до опорочаване на процедурата до такава степен, че да представлява основание за незаконосъобразност на издадено въз основа на него НП, още повече, че в случая при съставяне на АУАН е присъствало и лице от категорията по чл. 40, ал. 3 с.з. Съдът намира, че макар участието на тази категория лица да е регламентирано в административнонаказателното производство като изключение, не може да се отрече приносът им за гарантиране на обективността и безпристрастността на актосъставителя. В тази насока следва да се припомни и принципното разбиране, че съществено процесуално нарушение е налице тогава, когато същото пречатства или ограничава правото на защита на санкционираното лице или разколебава достоверността на отразените в АУАН и в НП факти. Съставянето на АУАН в присъствието само на един свидетел по чл. 40, ал. 1 ЗАНН по никакъв начин не накърнява правото на защита на санкционираното лице. Това се подкрепя и от разпоредбата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, съгласно която наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на извършителя и неговата вина - обстоятелства, които в случая са налице, доколкото извършеното от [фирма] нарушение е безспорно установено и както се посочи по това не е налице спор.

Р. към горните мотиви, съдът намира за неоснователни и възраженията за несъответствие на АУАН с изискването за съдържание съгласно чл. 42, т. 7 ЗАНН. Идентификационните данни на свидетелите са необходими от гледна точка на това същите да бъдат индивидуализирани и при нужда да бъдат призовани и разпитани. При посочени три имена на свидетелите, както и адрес на който биха могли да бъдат призовани, е абсолютно ненужно изписването и на техния единен граждански номер, което разбиране е отразено в настъпилото с ДВ бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г., законодателно изменение на разпоредбата. Към настоящия момент ЗАНН не предвижда подобни данни като част от изискуемото съдържание на АУАН.

Неотнормирани към законосъобразността на упражнената административнонаказателна компетентност са твърденията във връзка с „предприетите“ от топлофикационното дружество действия. Жалбоподателят не конкретизира какви са тези действия, но възраженията показват неразбирането му, че нарушението е на „формално извършване“, а отговорността на юридическото лице е обективна. Това означава, че не са от значение и не се изследват субективните елементи на нарушението, включително вината, причините, които са довели до това противоправното поведение, тежестта на нарушението, евентуалните смекчаващи и отегчаващи вината

обстоятелства. Разпоредбата на чл. 27, ал. 2 ЗАНН, на която се позовава жалбоподателят е неприложима. Не са налице основания за редуциране на посочената в НП имуществената санкция. Последната е определена в минималния размер, регламентиран в санкционната норма.

Само за пълнота, без това да рефлектира на правилността на проверявания съдебен акт, съдът констатира, че неправилно е възприето от СРС, че издател на НП е директорът на дирекция „Контролна и превантивна дейност“. В случая издател и административнонаказващ орган е директорът на РИОСВ – С., който на основание чл. 70 ЗОПОЕЩ притежава властническата компетентност за издаване на санкционния акт. НП № 221/02.09.2021 г. е издадено при условията на заместване на титуляра на правомощието. По делото е приложена Заповед № РД-115/23.10.2018 г. на директора на РИОСВ – С., с която последният е оправомощил Р. Б. П. – М. - директор на дирекция „Контролна и превантивна дейност“, да изпълнява функциите директор на РИОСВ – С. при неговото отсъствие по обективни причини. Следователно издател, съответно административнонаказващ орган и страна в съдебното производство е директорът на РИОСВ – С., който в случая е конституирал и съдът.

Направените уточнения не променят извода за неустановеност на релевираните с жалбата касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, поради което проверяваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

Независимо от изхода на спора, на ответника не се дължат разноски, т.к. такива не са претендирани и не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 588 от 17.02.2022 г., постановено по НАХД № 14197/2021 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), НО, 116-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.